

Pascal Comelade, a la seva manera

«No hi ha impostura, no hi ha una intenció obscura: és Pascal, a la seva manera, tocant el piano desafinat»

"M'agrada tocar un piano desafinat, trobo que sonen com una orquestra", escriu Pascal Comelade a un racó de la carpeta del seu nou disc, 'Deviationist muzak', que sortirà d'aquí un parell de setmanes. Una obra que, podem anunciar, tira cap al seu vessant de rock filo-punk retro-avantguardista, amb guitarres dissonants, però també amb falques de música de cobla (la Sant Jordi) embolcallades pel seu piano de fantasia.

A vegades diem amb decepció o ira que un artista no s'assembla a la seva obra o que no predica amb l'exemple allò que dóna a entendre en les seves creacions. No té per què ser malèfic que això passi, però si parlem de Pascal Comelade, val a dir que la simbiosi és molt notable. El Pascal és en gran manera una orquestra desafinada amb potes, un piano atrotinat que funciona, però, amb una rigorosa lògica interna.

Quan parlem d'ell, sovint les coses es capgiren. El Pascal ha reeditat discos en què el contingut no era el mateix que en les versions originals, tàctica ideal per escampar tota quanta confusió entre l'afició. Però ell diu que cada situació és diferent i que res pot ser repetit. El Pascal té un nou disc que en la versió de CD té quinze cançons i la de vinil, vint-i-tres.

El Pascal fa un concert diumenge a la Mercè (plaça de la Catedral), amb la Cobla Sant Jordi i diversos convidats (Sisa, Pau Riba, Albert Pla, Gerard Quintana, Enric Casasses i Max), que anuncia com a "comiat dels escenaris" però que tenim motius per pensar que no ho serà pas. Encara que aquest sigui el concert més important que fa a Barcelona en molts anys (sobretot si ens creiem l'enunciat), el Pascal no ha volgut donar entrevistes aquests dies perquè s'estima més fer-les quan surti el disc. Tot molt ben sincronitzat, com veiem.

Pascal Comelade s'ha fet sempre un fart d'escoltar gent que, com ara Javier Mariscal, li aconsellava que agafés un mànager amb cara i ulls i mirés de 'normalitzar' una mica la carrera. Ell els contestava dient-los que era feliç fent les coses a la seva peculiar manera: comunicant-se amb el món per mail (amb gran eficiència) i fent entrevistes quan i amb qui li venia de gust. Un terreny aquest on amb els anys va fer notòries millores. Antigament, hi florien les pauses incòmodes, en què la mirada es perdia per algun racó del sostre. Però a poc a poc tot va anar més bé. Recordo un cop que, en una trobada conjunta amb Albert Pla, època de 'Somiatruites', a Salt, ell em va salvar l'entrevista. Sí, aquell va ser un duel de titans.

I bé, el Pascal fa un concert important, i després treu el disc, i no pas a l'inrevés, i fa saltar pels aires l'intent de pla promocional de la seva discogràfica, però tot plegat segueix un ordre que no ens queda altre remei que acceptar i beneir i celebrar com una expressió més de la seva creativitat. Perquè a certes personalitats, que ens han donat tant com a artistes, no ens posarem ara demanar-los explicacions. No hi ha impostura, no hi ha una intenció obscura: és Pascal, a la seva manera, tocant el piano desafinat, o potser pensant que els qui toquen desafinats són els altres.